

ILUZE MEZI NÁMI

COO
BOO

IV
KLIER

Iluze mezi námi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Iv Klier

Iluze mezi námi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ILUZE MEZI NÁMI

IV KLIER

COO
BOO

Copyright © Iv Klier, 2026
Illustrations © Ondřej David, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-4335-4
ISBN e-knihy 978-80-267-4343-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-4344-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-4336-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Pro každého,
koho pronásledují stíny z minulosti
a ještě nenašel sílu se jim postavit.*

- „Take Me Back To Eden“ by Sleep Token
- „Enemy“ by Tommee Profitt, Sam Tinnesz & Beacon Light
- „Playground“ by Bea Miller
- „A Little Death“ by The Neighbourhood
- „Not Mine“ by AWSO
- „Let the World Burn“ by Chris Grey
- „Take You Slow“ by Cody Marrow
- „Panic Room“ by Au/Ra
- „Daddy Issues“ by The Neighbourhood
- „All In“ by MONSTA X
- „Mind Games“ by Sickick
- „The Death of Peace of Mind“ by Bad Omens
- „I Made You“ by AngelofAnarchy
- „Snuff“ by Slipknot
- „Last Goodbye“ by NØLIVE
- „Meet Me On The Battlefield“ by SVRCINA
- „Doomsday (Piano Reprise)“ by Architects
- „In The End“ by Tommee Profitt ft. Fleurie & Jung Youth

PROLOG

Rok 2050

Blikající odrazy neonových světel ozařovaly zapomenuté ulice, kde Mingi vyrůstal. Barvy však stěží projasnily stíny, které mezi zdi domova vrhal otcův vztek. Uvnitř těchto oprýskaných zdí byl smích vzácný zvuk a vzduchem se nesl štiplavý odér alkoholu. Brzy se naučil brát svůj domov jako bitevní pole, kde každou chvilku mohl šlápnout na nebezpečnou minu a ztratit úplně všechno. V průběhu dospívání se naučil, jak přežít v neustále se opakujícím chaosu. Představoval si, že je voják, který musí umět předvídat další možné útoky, skrývat svoje zranění, a někdy dokonce i ztišit hlas, aby udržel mír.

Jeho matka byla krásná a křehká jako květina a považoval za svůj hlavní úkol ji ochránit za každou cenu. Zasloužila si růst a rozkvétat, místo toho měl před očima jenom to, jak pomalu uvadala pod vlivem temných stínů. K životu potřebovala radost a slunce a přesně tím se snažil být. Ani teplo, jež jí dával, nestačilo na blížící se chladné noci.

Jednoho večera, když sfoukl čtrnáct svíček na lahodném dortu a zavřel oči, v duchu vyslovil své přání. Jakmile je znovu otevřel, spatřil na čokoládové polevě kapky červeného vosku. Dort ve tvaru malého srdce byl od roztomilé dívky stejného věku. Vídali se i mimo školní lavice a pokaždé se na něj široce usmívala. Nevěděl, jak se ohledně toho cítit, protože tahle

emoce mu byla téměř cizí. Moc dobře ale věděl, že mu tím dává najevo zalíbení, a špulící rty to pouze potvrzovaly. Po těle mu přejela vlna mrazu a poslední svíčka, kterou se mu nepodařilo sfouknout, vyhasla. Zamrkal a začal utíkat pryč, vrhnul se do ulic města s nepříjemnými myšlenkami. Nevěděl proč, ale zmocňoval se ho zvláštní pocit. *Něco bylo špatně. S tímhle večerem, s jeho životem nebo možná s ním samotným...*

Zastavil se před těmi nejošklivějšími dveřmi na chodbě a zhluboka se nadechl. Přiložil k nim svůj drobný prst a teprve poté se otevřely. Cítil se provinile, že celé odpoledne svých narozenin strávil venku. Neměli moc peněz, ale matka mu vždy uvařila yaksik. Sladkou rýži s ovocem a skořicí, do níž zabodla jednu velkou svíčku, a pyšně pronesla, že je to mnohem zdravější než kdejaký dort a nebude mu po tom zle. Nyní se však lepivá rýže nacházela poházená všude po zemi spolu se střepy. Všiml si i drobných kapek krve. Jen co vstoupil do obývacího pokoje, věděl, že je něco špatně. Mnohem víc špatně než obvykle.

Nic ho však nepřipravilo na to, co před sebou spatřil, když se odvážil odlepit pohled od nepořádku na podlaze. Tento okamžik se mu vryl do paměti a uvědomil si, že kdykoliv zavře oči, bude ho pronásledovat. Všechno teplo zmizelo. *Napořád.*

KAPITOLA 1

Rok 2055 – Korea Unity (samostatný stát mezi Severní a Jižní Koreou)

V srdci rozlehlého asijského velkoměsta, zahaleného věčnou mlhou a neustávajícím deštěm, se ulicemi rozléhaly tiché šepoty nespokojenosti. Tmavé mraky se tyčily nad osvětlenými mrakodrapy a vrhaly stíny na rušný život jejich obyvatel. Lidé se proplétali plnými ulicemi, které ozařovala neonově rudá světla. Nad hlavami se jim mihotaly zářící reklamy, inzerující nejnovější estetické technologie nebo stále se rozšiřující virtuální realitu. Nabízely zoufalý únik z každodenního života ponořeného ve stínech.

Chtěli jste jinou barvu vlasů? Hotovo. Nebo snad oči? Změna duhovky se zde střídala častěji než roční období. Větší rty? Výraznější lícní kosti? Pihy? Většina z toho vám nevzala víc než pár minut času a neznamenal téměř žádnou bolest. Přesto se pod vrstvami krásy hromadila prázdnota skrývající se za falešnými úsměvy. Tíha stále postupujícího chladu, který člověka šířal až do morku kostí.

Ve městě, kde se každý povrch leskl umělostí a emoce smývaly kapky deště, stál pod tíhou vlastních rozhodnutí chlapec. Z kdysi hřejivě hnědých očí se staly pronikavě šedé. Vyzařovala z nich neprůbojnost a odhodlanost. Vlasy měl až nepřirozeně bělavé, krátké dva pramínky, které mu spadaly do obličeje, odfoukl vítr. Kráčel kupředu k atypické budově, ze které

sálala pekelná barva. Červené odlesky světla se odrážely na vodě, jež se rozlévala kolem. V dálce byl vidět obrys nikdy nespícího města. Kapky prudkého deště bubnovaly o hladinu řeky a on cítil dunění pod svými kroky, jakmile vstoupil na most. Nezáleželo na tom, jak dlouho šel ani jestli si během té doby nechal změnit vlasy nebo snad nesl jiné příjmení. Tak či tak ho pronásledovaly stíny minulosti a vyčkávaly na ten správný okamžik, kdy ho pohltí zpátky do své temnoty. Ty stíny moc dobře znaly slabá zákoutí jeho mysli a stahovaly ho zpátky. Bylo to jako táhnout za sebou těžké závaží, se kterým mu nikdo nedokázal pomoci. Paradoxně, kdykoliv vkročil na tohle místo, cítil se alespoň o něco lehčí.

„Sundejte si masku,“ ozval se hlas u vstupu. Mingi přiložil ruku na černou přiléhavou masku s kovovými detaily, které pevně lemovaly jeho čelist. Zakrývala celý obličej, kromě očí. Skrz metalickou kostru se dala uvolnit a poté ji mohl stáhnout. Odhalil tím sněhově bledou pokožku a dvojitý kroužek obepínající spodní ret. Monotónní hlas pokračoval: „Vaše heslo, prosím.“

Po vyslovení hesla a úspěšném rozpoznání hlasu se dostal za první stupeň třífázového kontrolního systému. Následně odhrnul rukáv a naskenoval menší tetování na pravém zápěstí. Každý člen elitního vojenského klubu ho měl, a to bez výjimky. Představovalo jednotu a identitu.

Konečně vstoupil do budovy, kde jeho vysoké tmavé boty s mohutnou podrážkou zanechávaly na podlaze mokré šlápoty. Pár mužů ho cestou pozdravilo a on jim pokývl zpátky. Razil si to rovnou do místnosti, která se běžně využívala na meetingy a teoretickou výuku, vzhledem k její větší kapacitě. Dneska ho čekalo uvítání všech nováčků a seznámení je s pravidly. Dělal to už druhým rokem, ale pořád to bylo náročné. Tohle místo považoval skoro za svůj druhý domov, přesto

neměl nové začátky v oblíbě. Ve svém životě si jimi prošel tolikrát, že byl rád za svoje zaseté rutiny a pevné zázemí.

S hlubokým nádechem napochodoval vzpřímeně do místnosti mezi šuškájící se hlasy ostatních kluků, které se mísily dohromady a vytvářely jeden velký šum. Nesoustředil se na ně, pouze na svůj úkol. Došel na vyvýšenou plošinu vpředu, narovnal se a zaujal místo přede všemi u hologramu, na kterém momentálně stály napsané následující body:

Loajalita
Disciplína
Odolnost
Jednota

„Všechny vás vítám v Taegeuk Unit,“ promluvil do stále hlučné místnosti a jeho ostrý hlas přiměl ostatní utichnout. Kolikrát poslouchal, jak má bodavě nepříjemný hlas, a přesně v takových chvílích za to byl rád. Odkášlal si a pokračoval: „Jmenuju se Mingi Lee a jsem tady hlavní velitel. Jinými slovy, jako nováčky vás budu mít pod svým dozorem.“

Nikdo nic neříkal, před sebou viděl pouze souhlasně kývající hlavy. Takhle tomu bylo pokaždé, když uváděl nováčky do obrazu. Ještě neměli absolutně žádné tušení, co všechno je čeká. Moc dobře věděl, že ne všichni to vydrží. Postupem času se ukáže, kdo je schopný tady přežít.

„Pokud to ještě nevíte, náš elitní vojenský klub se řídí těmito čtyřmi základními pravidly,“ podotkl a ukázal směrem k textu. „Loajalita u nás znamená, že budete muset upřednostnit vaše poslání i tým před osobními touhami a vztahy. Další je disciplína, tedy dodržování přísných tréninkových protokolů, kodexu chování a prokazování sebekontroly. Odolnost vůči brutálnímu tréninku i psychologickým výzvám, fyzické

zátěži a schopnost přizpůsobit se. V neposlední řadě jednota, kde jde především o týmovou práci a plnění společných cílů před vlastními. Říkám v neposlední řadě, protože tohle je jenom pouhý zlomek toho všeho, co vás tady čeká. Jestli to někoho odradilo, tak teď je ta správná chvíle vzít si svoje kufrы a zmizet.“

Ticho následně vyplnil lehký smích pár jedinců, zřejmě si mysleli, že si dělá srandu. *Sranda je to poslední, co tady najdete*, pomyslel si. Teprve když jim to došlo, s omluvnými výrazy se stáhli zpátky. Minulý rok to bylo stejné – nikdo si nevzal kufrы a nezabalil to, postupně se však ukázalo, kdo na to měl a koho to zničilo. Všiml si, jak na něj jeden z kluků vepředu celou dobu hledí. Ten pohled vyčníval mezi všemi ostatními a neodrážel nadšení nebo snad vzrušení z něčeho neznámého, jako tomu bylo u dalších přítomných. Většina se cítila poctěně, že byli vybráni právě sem a budou se podílet na něčem významném pro svou zemi. Ty tmavě hnědé oči před ním byly plné opovržení, jako kdyby tiše soudil každé slovo, které mu vyšlo z úst. Hustší obočí měl poněkud svraštělé a rámovalo tak onen pronikavý pohled. Delší černé vlasy sestříhané ve stylu mulletu byly nahoře stažené do menšího culíku, zatímco neposedné pramínky trčely ven. Plné rty zůstaly mírně pootevřené a krémově béžová kůže se leskla pod agresivním světlem. Nechtěné navázání očního kontaktu s tajemným cizincem v něm vyvolalo zvláštní pocit, jenž mu projel celým tělem. Uhnul pohledem raději směrem ke světlu a pomocí gestikulace jej ztlumil na příjemnější odstín. Možná také ve snaze uniknout od těch propalujících očí, které na sobě neustále cítil.

„Nejsi na ně trochu moc tvrděj? Vypadali malinko vyděšeně,“ brouknul k němu kluk stojící po jeho levém boku. Byung, snílek s modrými vlasy a naprosto identickou barvou očí.

Oslňující úsměv dokázal vykouzlit i v těch nejhorších situacích, kdy se to zrovna moc nehodilo. On tomu říkal tajná zbraň, ale Mingi mu musel nechat, že ho kolikrát doopravdy přiměl cítit se líp. Ačkoliv v tomhle byli naprosté opaky, vždycky stál Byung po jeho boku, a to doslova. Nezaujímal pouze pozici jeho pomocníka, ale především nejlepšího přítele. Vlastně ho považoval skoro za svého nepokrevního bratra. Byl první, s kým se tady spřátelil, a brzy měl pocit, že ho zná snad celý život.

„Jenom plním svoji roli. Přesně proto tady nestojíš ty,“ přitakal. Povyτάhl obočí a rozhodl se pokračovat v popichování. „Vyměknul bys jako vždycky.“

„Tss, svoje emoce mám perfektně pod kontrolou, *pane Po-dívej-se-na-mě-a-zemřeš*.“

Schválně mu věnoval přesně takový pohled a následně se opět soustředil na nováčky, kteří už v mezinárodním stihli prohodit několik slov. Hlasitě si odkašlal, aby mu věnovali zbytek svojí pozornosti.

„Tohle je Byung Kim, můj kolega a další člověk, co vás bude mít taky na starost. Teď vás tady trochu provedeme. Až skončíme, tak každému přidělíme pokoj, kam si potom můžete dát všechny věci.“

Mingi i Byung se vydali v čele chodbou a ostatní je následovali. Veškerý prostor byl laděný do tmavé barvy, zářilo zde akorát červené podsvícení. To se nacházelo ve všech prostorech a vrhalo svůj krvelačný stín do místností. Nejprve je vzali do podzemí, kde bylo moderní fitko, boxovací oddíl, střelnice a velká aréna. Ta díky virtuální realitě nabízela možnost simulovat jakékoliv podmínky nebo i bitevní pole.

„Aby bylo jasno, tak tady trávíme víc času než nahoře. Ať už je to makání na fyzice, učení se se zbraněma nebo pořádná akce při simulaci mise,“ dodal vážně. Byla pravda, že denní světlo moc často neuvidí.

„Na to si ale brzo zvyknete a občas je to i sranda,“ doplnil ho Byung. Mingi pěstí praštil do boxovacího pytle a ani trochu sebou necuknul, ačkoliv neměl rukavice. A tak jeho kamarád usoudil, že už nechá žerty stranou, a nakrčil obočí. „Jde ale taky o disciplínu. Hodně disciplíny.“

Poté se přesunuli zpátky do přízemí, kde se nacházela nejen meetingová místnost, ale také prostorná a plně vybavená kuchyně, dále něco jako obývací pokoj s dlouhou sedačkou. Pokynul jim, aby si vzali svoje věci, a vydali se o patro výš. Další dvě patra byla obytná, každé mělo několik volných pokojů. Rozdal jim tmavé uniformy, které museli povinně nosit při výcviku.

„Číslo přidělené na vaší uniformě je zároveň číslo vašeho pokoje.“

Zarazil se, když podával kus oblečení povědomé osobě a jeho pozornost upoutalo tetování hadí hlavy, vykukující zpoza dlouhého rukávu na ruce. Zaujímal místo na hřbetu ruky a jedovatý jazyk se táhl až k prstům. Jak se chopil uniformy, působilo to, jako kdyby ho snad chtěl uštknout. Opatrně zvedl pohled a opět se střetl s těma hnědýma očima, které momentálně působily ještě víc nepřátelsky než předtím. Ušklíbl se při myšlence, že by ho snad měl děsit nějaký nováček. Být na jeho místě, držel by se raději zpátky a snažil se udělat lepší dojem na někoho, kdo mu má velet. Zakroutil hlavou a doslova mu vrazil kus lesklé látky do rukou. Čekal nějakou poznámku, k jeho překvapení však zůstal mlčet. Možná o to víc ho vytácel, nic neříkal, a přesto těmi gesty vyjádřil naprosto všechno.

„Ještě než se ubytujete, chtěli bychom vám ukázat poslední část budovy. Ta se vám bude určitě líbit.“

Byung si razil cestu do úplně vrchního patra, kde se nacházela relaxační místnost. Nechyběl zde velký plavecký bazén, vířivka ani sauna. Několik lehátek, pohovka a sprchy. Rudá

světla také osvětlovala celý prostor včetně zdí. Všichni radostně zajásali a prohlíželi si vše kolem sebe.

„Moc je rozmazluješ,“ brouknul k němu Mingi. Možná to na první pohled celé působilo jako luxusní dovolená, ale za těmito zdmi se skrývaly hodiny tvrdé práce, potu a nepřetržitá schopnost být neustále ve střehu. „Dobře si to prohlídněte a myslíte na to, že tady se budou válet jenom ti, kteří si to zaslouží. Makejte, a můžete si užívat vířivku s výhledem na nebe. Flákejte se, a strávíte hodiny navíc tam, kam ani denní světlo nedolehne. Je jenom na vás, jestli chcete být nahoře, anebo dole,“ dodal Mingi.

Možná byl příliš tvrdý, na druhou stranu jim někdo musí otevřít oči. Někdo je musí vést k tomu, aby byli silnější než teď. Někdo jim musí sundat růžové brýle a ukázat realitu. Někdo jim musí připomenout, že jsou dost možná nedaleko od začátku války. A ten někdo byl právě on.

„Jestli nemáte žádné otázky, tak můžete jít do svých pokojů a budeme pokračovat zítra. Doporučuju jít brzo spát, vsadím se, že většina z vás není zvyklá vstávat před pátou ráno.“

Ozvaly se tiché výměny názorů ohledně toho, jestli vstávat tak brzy je vážně nutné. Postupně se začali i s věcmi odebírat z relaxačních prostorů, když černovlasý kluk uprostřed hloučku promluvil, aniž by zvedl ruku.

„Já bych měl otázku.“

Jeho hluboký hlas se rozezněl celou místností a přerušil ostatní nováčky, kteří si cosi mumlali mezi sebou. Hlas měl ještě pronikavější než pohled a Mingi se dnes už po druhé zachvěl.

„Jakou otázku?“

„Vždycky se chováš tak arogantně, nebo jenom k nováčkům?“ zeptal se zřetelně a bez jakéhokoliv ostychu. Blondák semknul rty pevně k sobě. *Kdo je sakra zač?*

KAPITOLA 2

Vždycky se chováš tak arogantně, nebo jenom k nováčkům?

Ta věta mu rezonovala v hlavě ještě dlouho potom, co ji vyslovil. Neustále dokola a dokola, až měl chuť na něj zařvat, kdo je sakra zač, že si dovoluje s ním takhle mluvit. Rty držel přilepené u sebe, jako kdyby mu tam někdo skutečně dal lepidlo, jinak by neovládl své emoce a řekl něco, co by absolutně neměl. Aby toho nebylo málo, tak na něj stále hleděl tím provokativním výrazem a přísahal by, že se při tom i ušklíbl.

Všichni ztuhli a zůstali stát na místě, zatímco Byung si zkoumavě prohlížel křečovitý obličej svého kamaráda. Mingi věděl, že tuší, kolik vzteku v něm právě vře, a jistě přemýšlí, jestli má zakročit. Zakroutil hlavou, aby mu dal nenápadné znamení, že to není potřeba. Místo toho se ironicky pousmál a šel rovnou ke klukovi uprostřed.

„Co tady ještě postáváte, rozhod! Všichni se odeberte na pokoje,“ mávl rukou Byung. Pravděpodobně si stále nebyl jistý, jestli se ovládne. Někdy mu ta jeho přehnaná starostlivost lezla na nervy.

„Pro tentokrát budu dělat, že jsem to neslyšel,“ Mingi došel co nejbližší k němu a hleděl mu přitom zpříma do očí. Takhle s ním mluvit nebude. „A jestli nechceš zjistit, jak moc arogantní jsem, tak radši zavři pusu a nauč se, kde je tvoje místo.“

S těmito slovy se raději odebral z místnosti, aby ho jeho obličej nevyprovokoval k něčemu horšímu. Obešel pár nováčků, kteří se stále nemotorně motali na chodbě kolem pokojů, a vystoupal po schodech nahoru. Zahnul doprava hned do prvních dveří, jež se otevřely po naskenování obličejce. Vstoupil do rudě osvětleného pokoje s velkými okny, odkud měl krásný výhled na obrovské budovy v centru města. Často když v noci nemohl spát, se díval tím směrem a přemýšlel, co se teď asi odehrává v zákoutí ulic. To, že nemohl usnout nebo se budil, se mu stávalo poměrně často a tohle ho docela uklidňovalo. Soustředil svoje myšlenky k něčemu jinému, hlavně pokud bubnoval déšť a voda kolem nich se bouřila. Ještě lepší to bylo na balkoně, kde taky kolikrát vysedával.

Přešel k zamlženému sklu a opřel se o něj hlavou. Rozhodně po tom výstupu nebyl v klidu. Ještě se mu nestalo, že by tady potkal někoho, kdo by mu vyloženě lezl na nervy od první chvíle. Svléknul ze sebe oblečení a skočil rychle do sprchy. Usoudil, že dneska bude nejlepší jít co nejdřív spát. Nepředpokládal však, že usne brzy.

Další ráno kráčel ve své uniformě zpátky do místnosti, kde včera vítal nováčky. Tentokrát tam všichni stáli naprosto soustředěně, když vrchní generál Dong Lee pronášel důležitou řeč. Jeho hranatému obličejí přidával na vážnosti upravený knírek a mírné strniště. Výrazný nos, neodbytný pohled a především perfektně zvolená slova mu vysloužila pozornost všech přítomných. Nejvíce však samotné postavení, všichni si plně uvědomovali, že on není někdo, koho by si troufali zpochybnit.

„Ještě před pár lety nás rozdělovala válka, jejíž následky pocítili jak lidé ze severu, tak lidé z jihu. Strach, bezmoc a smrt. To nás spojilo dohromady a dneska tu společně žijeme v jednotě, protože vznik Korea Unity nám to umožnil,“ hlásal k bandě mladých kluků. Přešel k hologramu mapy, kde ukázal

na zvýrazněné hranice jejich státu. „Z popela vznikla nová naděje a z naděje postupně náš stát. Dohoda zněla jasně a na samotném vzniku se podíleli profesionálové z obou zemí. Všichni měli stejnou vizi – mír.“

Sledoval svého nevlastního otce, jak si hravě dokázal udržet zájem všech přítomných. Měl se od něj ještě co učit, jinak by ho ten idiot včera nezpochybňoval. Pátral očima, když vzadu v řadě konečně narazil na ten samý obličej, který mu včera hrál na nervy. Poprvé na něm viděl uniformu a pomyslel si, že vlastně mezi ostatními nijak nevyčnívá. Určitě to bylo jenom nějaké nedorozumění.

„Mír a jednota. Přesně to představuje náš stát, ale postupem času vyvstaly obavy. Co když se historie bude opakovat? Ocitli bychom se přímo uprostřed chaosu a ztráty by byly obrovské. To nikdo nemohl riskovat, a proto se zavedla povinná vojenská služba. Později jsme já a moje skvělá žena vytvořili tohle místo. Jenom ti nejlepší tu mohou být a přežít. Myslete na svoje blízké, které chcete ochránit. Jestli na to přijde, budeme připraveni bojovat. A my vám ukážeme jak, připravíme vás na ty nejhorší možné scénáře. Tady jsme jeden tým a vy jste budoucnost našeho státu. To je Taegeuk Unit.“

Místností se rozezněl hlasitý potlesk a Mingi se pyšně přidal. Musel uznat, že jestli Dongovi něco šlo, byla to právě komunikace s lidmi. Dokázal si je získat snadno na svoji stranu. Jakmile si ho všiml, naznačil mu, ať jde za ním. Blondák vykročil kupředu, odhodlaný nechat včerejší drama za sebou.

„Mého syna už znáte, jsem pyšný, že právě on ponese můj odkaz. Díváte se na budoucího generála, tak si z něj berte příklad,“ poplácal ho po rameni. Ustoupil trochu stranou a zbytek nechal na něm.

„Dnešek pořád berte spíš jako seznamovací, ale od zítra už se do toho pustíme naplno,“ pokračoval tam, kde otec skončil.

Díval se před sebe, ale záměrně se vyhýbal přímému očnímu kontaktu s ní. „Dneska si vyzkoušíme první společnou aktivitu. Pořád to ale bude v přátelském duchu, chceme se přece všichni trochu víc poznat. Je to hra a jmenuje se dvě pravdy a jedna lež. Budu si sem každého postupně volat a váš úkol bude říct nám tři fakta o sobě, zatímco ostatní budou hádat, který z nich není pravdivý.“

„Myslel jsem, že tuhle hru hrajou pubertáci na párty,“ ozvalo se zezadu. Nemusel se ani dívat, aby věděl, o koho jde. Poznal ten ostrý hlas a dokázal si k němu přiřadit obličej i poslepu. To bylo už podruhé, co si vyskakoval s hloupými poznámkami.

„Budete se možná divit, co všechno taková hra *pro pubertáky* o vás může prozradit. Tvoje jméno?“

„Yeon Hwang.“

Podíval se na seznam a odškrtnul ho. Konečně kromě tváře a hlasu věděl i jméno té otravné osoby. Také věděl, kdo půjde první na řadu, a upřímně byl trochu zvědavý.

„Pan Hwang má očividně hodně věcí, které by nám rád sdělil, a proto půjde první.“

Yeon si zachoval stále stejný výraz a ostatní uhnuli z cesty, aby mohl projít nahoru, kde se postavil vedle Mingiho. Rame-na měl narovnaná a Mingi si byl jistý, že s fyzickou problém mít nebude. Byl dokonce vyšší než on, sice jenom o kousíček, ale i takové dva nebo tři centimetry mu momentálně pily krev. Nepůsobil nervózně a koutkem oka ho stále probodával pohledem.

„Prosím, můžeš začít,“ vybídl ho. Trochu poodstoupil a otočil se k němu čelem. Rozhodl se zaměřit především na jeho gestikulaci, protože právě ta o člověku většinou prozradila nejvíce.

„Fajn,“ kývl. Zaujal stejnou pozici a po chvilce začal mluvit. „Už dvakrát jsem měl být mrtvej. Bejt blízko smrti mi

paradoxně dodává chuť žít. Jednou mě zatkli za nelegální závodění na motorce v ulicích.“

Sledoval ho, skutečně se snažil vnímat každý detail během jeho odpovědi. Bylo ovšem vážně těžké poznat, kdy lže. Neodmlčel se, netřásl se mu hlas, nevyhýbal se očnímu kontaktu ani neprojevil výraznou změnu výrazu. Z toho si vyvodil, že v tom nejspíš má dost praxe, a to ho nepotěšilo. S nakrčeným obočím ho dál zkoumal. Proč se mu ten člověk čím dál více hnusil, i když ho ani pořádně neznal? Něco mu říkalo, že tohle není naposledy, co si vstoupili do cesty. Přece jenom znamenal drobné věci, které mu aspoň trochu napověděly, která věta by nemusela být pravdivá.

„Budeme to brát jako příklad, i když tady to zrovna na první dojem není úplně zřejmé. U poslední věty se tón hlasu změnil – byl jemnější a rádoby víc lhostejný. To může značit, že se vás tím člověk snaží zmást. Taky si pravděpodobně nevědomky pohrával s piercingem v jazyku. Nervozita. Vždycky se soustřeďte na detaily. Byla poslední věta lež?“

Yeon zamrkal a váhavě přikývl. „Oukej, trefa. Jaká je tvoje lež?“

„Chcete moji lež? Tak fajn,“ přijal výzvu Mingi. Ten kluk v něm mimo jiné vyvolával soutěživost, ačkoliv by měl spíše jít příkladem. „Tu kérku motýla na krku jsem si nechal vytetovat podle jména svojí první lásky. Na škole jsem byl nejlepší člen fotbalovýho týmu, ale nebavilo mě to. Mám červeněj pás v taekwondu.“

„Ta věta s kerkou je lež. Skousávání rtu, nakrčení obočí... detaily. Navíc, jenom idiot by si nechal udělat kérku kvůli holce.“

Kdyby se ho od začátku nesnažil ponižovat a snižovat jeho autoritu, tak by snad i řekl, že na nováčka je fakt dobrý. Byl si jistý, že nedělal nic nápadného. Momentálně musel zatínat pěsti, aby se zklidnil. Cítil na sobě generálův tázavý pohled a moc dobře

věděl, že sám nemá odpovědi na to, proč je v přítomnosti toho kluka tak mimo. Začal se raději soustředit na ostatní. „Další.“

Když skončili s hrou, nastal čas projít si podrobně všechna pravidla jejich výcviku.

„Co se to děje mezi tebou a tím nováčkem?“ vynořil se za ním Byung s otázkou, se kterou dost pravděpodobně předběhl otce. Liboval si v cizích dramatech a byl místní drbna. Pokud ovšem šlo o něco důležitého, tak Mingi věděl, že se mu může svěřit. V tuhle chvíli o tom ale vážně nechtěl mluvit.

„Sám nevím. Je prostě drzej a zřejmě si neuvědomuje, kde vlastně je a s kým tady mluví. Ale já ho naučím,“ ušklíbl se na kamaráda. Ten se nad tím pouze pousmál a podal mu ovladač k holografu.

„Máme tu pár pravidel, která je potřeba si připomenout,“ obrátil Mingi svou pozornost k nováčkům.

Žádné citové vazby

Zranitelnost je slabina, která by mohla ohrozit výkon, mise a integritu klubu.

Každodenní tréninková rutina

Fyzické i psychické cvičení a přizpůsobení se podmínkám. Pokud nebudou splněny dle očekávání, následuje trest.

Přísná hierarchie

Klub funguje na pevně dané hierarchii, v níž hodnost určuje moc i privilegia. Respekt k vysoce postaveným členům je povinný a jeho porušení bude potrestáno.

Věrnost nade vše

Členové musí být příkladem loajality. Zrada, dokonce i v myšlenkách, je považována za nejvyšší provinění a trestá se okamžitým vyloučením – nebo něčím horším.

Kodex mlčení

Členové jsou zavázáni k mlčenlivosti ohledně klubových aktivit, tréninkových metod a svého poslání. Sdílení informací, a to i s rodinou nebo přáteli, je považováno za zradu a absolutní porušení pravidel.

Jednota

Od členů se očekává, že se většinu času budou vnímat především jako vojáci. Kolektivní cíle mají vždy přednost před těmi osobními či touhami jednotlivce.

„Ty a ten kluk,“ odvedl si ho trochu stranou Dong, když skončil s prezentací. Vždycky se vedle svého otce cítil jako malý panáček. Věděl, co všechno dokázal v životě on, a bylo mu jasné, že se má ještě hodně co učit. O to víc ho to motivovalo. Konečně měl po svém boku vzor. „Máš s ním nějaký problém? Věř mi, že takových kluků už jsem tu měl spoustu. Snadno si s ním poradím, jestli to bude potřeba.“

„Nebude,“ zakroutil hlavou Mingi. Sice si tím nebyl až tak jistý, ale vystupoval, jako kdyby to bylo naopak. Nechtěl mu přidělovat starosti a zároveň by byl sám na sebe naštvaný, kdyby nezvládl jednoho rozmazlence. „Mám to pod kontrolou.“

„Tak fajn. Víím, že ty si poradíš se vším.“

Poplácal ho po rameni a odkráčel do jiné místnosti. Měl rád tahle slova, protože od svého biologického otce je nikdy neslyšel. Ani jednou v životě. Jediné, co si pamatoval, byl křik, rány a sprosté nadávky. Pach alkoholu pokaždé, když

pronášel svou oblíbenou větu: *Fakt si myslíš, že utečeš? Stejně skončíš jako já, v tvých žilách proudí moje krev. Je jenom otázka času, kdy v nich začne proudit i chlast. Myslíš, že snad budeš něco víc? Jsi jenom rozmazlenej malej fracek, ale tatínek to napraví...*

„V pohodě?“

Z myšlenek ho naštěstí vytrhl Byung ještě předtím, než se ve vzpomínkách dostal k té horší části. Obvykle nad tím přemýšlel jenom, když byl sám. Ještě pořád v něm ty myšlenky dokázaly vyvolat úzkostné stavy.

„Jo, jasně.“

„Dal jsem jim pohov na obědovou pauzu. Taky se půjdu najíst, umírám hladu a dneska jsem nestihnul snídani.“

„Ty a žádná snídane?“ prohlížel si ho Mingi podezíravě. Miloval jídlo a doslova vyhlašoval, že snídane je základ každého dne.

„Hm,“ kývl Byung a rozhodil rukama. „Dneska jsem blbě spal, tak jsem vyměnil o něco víc spánku za snídani. Výjimečně.“

Protočil nad tím s pousmáním oči. To byl celý Byung. Mingi někdy přemýšlel nad tím, jak zrovna on mohl být necitlivý voják. Měl v sobě ovšem i tu profesionální stránku, a pokud šlo opravdu o něco vážného, všechno ostatní dokázal potlačit.

Po chvilce přemýšlení ho chtěl následovat, ale když se otočil, spatřil, že v prázdné místnosti stále stojí jedna osoba. *On a ty jeho bodavé oči*, které ho pronásledovaly přes celý zbývající prostor mezi nimi.